

www.literatinawebu.webnode.cz

Poezie

ALMANACH 2021

Literárního klubu Petra Bezruče –
kolektivního člena Obce spisovatelů ČR

www.literatinawebu.webnode.cz

Poezie

ALMANACH2 2021
Literárního klubu Petra Bezruče,
kolektivního člena Obce spisovatelů ČR

© napsali: autoři www.literatinawebu.webnode.cz
© fotografie: Irena Topinková
© uspořádala: Pavlína Kollárová

*Každá napsaná báseň je zrcadlem
i ta která se teprve rodí
každá je pohledem na tu nebo onu věc
z toho nebo z tam toho úhlu
každá je psaná srdcem svého autora
a v každé jestliže dobře čteme
najdeme něco i pro sebe*

Petr Koudelka

Na autorském webu Literárního klubu Petra Bezruče
a jeho hostů <https://literatinawebu.webnode.cz/> spolu
s ostatními publikují:

Svatoslav Butora
Oldřich Antonín Hostaša
Petr Koudelka
Libuše Matysíková
Lech Przeczek
Anna Ursíni
Jana Witthedová
Irena Topinková
František Tylšar

Autoři, jejichž tvorba je spojena s poezií. Co jim poezie
dává, co pro ně znamená a jaká je?

Svatoslav Butora

„Poezie mi dává potěšení z létání ve světě duší...”

Údolí vlaštovek

Všechno je v životě

Poprvé

Naposled

Snění

Pod hvězdami

Svítání Sluníčka

Zpívající ráno

Ptačí let

A

ONA a ON

Hladí si peříčka

JSOU TU S NÁMI

POD HVĚZDAMI

ONA a ON

VLAŠTOVKY

A

ONA a ON

A

Hvězdička

Stejným

Údolím Vlaštovek

LETÍ

Poprvé

Chvějí se

Křidélka při sobě

Nemohou

Bez sebe být

Svět leží jim u nohou

Jak pohádka

Pro štěstí

Dětí

Letí a letí

Jak

Poprvé

Nemohou

bez sebe žít

ONA a ON

ALFA a OMEGA

Umí jen létat a snít

Chvějí se

S křidélky při sobě

VLAŠTOVKY

ve výškách

kde hnízdí srdíčka

chrání svá štěstíčka

Taková

(pro částečně i docela smutné chvílky)

Žijeme jaksi pod oblohou
s důvěrou
že na nás nepadne
že bude ráno
a pak i poledne
a k večeru potkáme se
se sebou a se svými
u kafička
a potom noc nám zavře víčka
Žijeme jaksi pod oblohou
vždyť přece
nikde jinde nemůžeme být
a žít a milovat se ale hlavně snít
Tak se to potom stane
Někdy
Někdy přijde den a není ráno
čas plyne
ale srdce stojí a bolí a bolí
jako když stojí strom v poli
a plamínek pod ním je sám
a pomalu dohořívá
a všude se stmívá
a všichni kolem prošli
a nikdo nepostál
nezahřál
Někdy se stává
že všichni co měli být odešli

Prošli kolem a nepostáli
nezahřáli
ani sebe se ohřát nestačili
Neměli čas stát při plamínku
Neměli čas na vzpomínku
Neměli čas snít
Neměli čas žít
pod jedinou oblohou
kterou máme
aby jsme si s nimi pod ní
při plamínku povídali
jestli někdy
bylo to co nebylo
nebo se to stane
»někdy anebo nikdy«
a
potkávali známé
pod jedinou oblohou
kterou máme
pod jedinou oblohou
kterou známe

Oldřich Antonín Hostaša

„Co pro mne znamená poezie pro básníka? Poezie je krev národa, jeho dědictví pro příští generace.“

Pro Tebe

Jsi strom
z rána rozkvétáš
v poledne voníš spánkem
když odpočíváš.

Jsi mateřídouška
láska léčí zklamání
jsi harfa
dlaně hrají chvění.

Jsi dopisní schránka
posílám dopis s nocí
aby hvězdy na řasách
zářily láskou
touhou poznání.

Dopis

Na tělo píše dlaněmi dopis
noc půjčila plášť s hvězdami
v očích září galaxie
tajemné myšlenky laskání.

Je to dlouhý dopis
plný chvění toužení
jsi harfa hraji sonátu půlnoci
když ráno klepe na srdce.

Nad městem svítá stále píše
svobodná slova milování
ze sluneční sýpky stoupá záře
záře očí nového dne.

Rovnice

Rovnice o jedné neznámé
matematický příklad lásky
úcta pozornost
hledání dobra.

I v tobě je dobro
Mléčná dráha myšlenek
Večernice Jitřenka očí.

Hledáme se v sobě
bludiště pokory úcty
našli jsme východ
a slunce dnů svítí v srdci.

Petr Koudelka

„Pro mě je poezie život a život je poezie. Jak žiju svůj život, tak takové píši básničky - o mém životě a o mých přátelích.“

Překrásná až tají se dech a točí se hlava
a srdce nepřestává zvonit
tím svým
lásko, lásko
Myšlenky
podobné barevným motýlům
třepotají se v oslnivém jasu
svou zlatavou nádherou
Praha si oblékla nové šaty
po chodníku běží děvčátko
mrzáček
křičí
je to tady
je to tady
a běží a křičí
najednou se zastavuje
vrací se zpátky pro berle
které v té radosti odhodila

Nastálo přestěhuji do podnájmu černého býka
mezi kamenné uličky a chudobu
properu tam svůj život v divoké vodě
Strýček Picasso a místní slunce mi poví o vzácných
barvách
hlídaných třemi tucty klíčů, které se smějí ukazovat jen v
úterý
a jen na zvláštní povolení
Naučím se chytat ryby
pít víno
chodit do kostela
a milovat se na spálené trávě
koupím si štětec a paletu
první obrázek co namaluji
bude toreador

Za noci úkladů až k nepoznání k poznání
s očima dívek ještě neprobuzenýma
s klínem ještě nezaklíněným
okamžikem, který se ještě nestihl
Za takové noci ti píši těchto pár řádků
aby ti ještě někdo stačil probudit oči
zaklínit klín
a tím okamžikem, který se ještě nestihl
tě pak vrátil ze země pohádek do země dospělých
do noci úkladů až k nepoznání k poznání

Libuše Matysíková

*„Co mi dává poezie: pocit lehkosti, krásy a okouzlení
slovem. Je to záblesk, co nás přesahuje.“*

Jiskrou života je skryto
tajemno našeho vnímání
pak ti nebude líto
vůně esencí poznání

Vyprávím obloze
o svém putování
stezky jsou kamenné
oblaka i vítr jdou s námi

Vnitřním přeladěním
z hlavy vyháním
chmury, bol ven
smíchem zaháním

Když procházíš
kolem Božích muk
řešíš kříž
kdo dal k stavbě popud

Sbírám množství
červených šípků
čaj uctí podzimní hosty
čaj pro tebe i pro maminku

Naše cesty nám sluší
zality sluncem
i lidmi co vidí ještě duši

Tiché cesty v nitru zrají
svíjí se, jako had se klikatí
kolem vody kolem strouhy
v podhůří nebeské touhy

Koruny stromů v letargii
dávají pozor každou chvíli
Babí léto červená šípky
čekání na mráz nedává výtky
Krásné plány věru máme
kterou cestou my se dáme
Bez překážek, přímou, rovnou
nebo těžší, překážkovou

Cesty poezie vinou se stezkami
kolem potoků a řek vedou z hor za námi
Však málokdo je vnímá hned
někdy snadné, jindy krkolomné, tak je vidí svět

První něžné slůvko, první rým
schoulí se v písni, co někdo zachytil
Už září a svítí, žije ve svém jasu
čeká, kdy se zatmí, kdo spatří tu krásu

Kráčí s námi bez ustání
není vždy pošetilé, když verš k verši se sklání

Křehká poezie žije, dojíká a zpívá
lidem co vidí ještě duši
jímavá poezie sluší

Tolik kapek vody
země čvachtá, zem to bolí
Dny jsou stále zamračené
voda stále padá z nebe

Co by mělo v listopadu
podat zemi
dobrou zprávu
Slzavý je listopad
přesto dozrál
a je rád

Má cesta je jak
rudá růže
má cesta je jak
vlčí mák
vše se houpá jak
na houpačce
usmívám se
do oblak
Má cesta je ta
tuze snová
jde tichem
mezi větrovým cestu klidu
míru, štěstí
blíží k přírodě
zrůžovím

Lech Przeczek

„Co mi dává poezie? Především krásu, radost a příjemné pocity, které se snažím následně přenášet i na čtenáře.“

Změna úhlu pohledu

Dostal jsem darem
umění létat
Nebetyčná prostranství
do vlastnictví

S roztaženými křídly
si vychutnávám volnost
pohybu

Z ptačí perspektivy
zdánlivé prohry
získávají jiný rozměr

Bludiště

Zamčeni
v klecích bytů
upřeně hledíme
na dávno vyhaslé obrazovky

Svinutí do klubíčka
se bráníme
naježenými ostny

V pološeru
náhle scházejí slova
Další den
upadá v zapomnění

Portrét

Uvězněná
v síti rozporů
shromažďuješ do zásoby
peníze a slávu

Klubka myšlenek
skrývají
prázdná slova

Večer
spolu s líčidly
smýváš vlastní tvář

Anna Ursíni

„Poézia pre mňa nie je sviatočne prestretý stôl, ale chlieb každodenný. Ten ražný, čo sa ťažko miesi, ale o to viac vonia a dlhšie vydrží čerstvý. Prestať ju čítať, počúvať, písať, duša by trpela hladom“

ETUDA XII (Požičiam – vrátim)

Od jari vezmem si zeleň,
len toľko, koľko pomestí
sa jej do náruče celej.
Ružové lupienky jablone,
schovám si tajne do pästí,
čo uviazne mi na lone,
pod stromy strasiem v jeseni.
Odkúpim zo skiel námestí
hrejúce záblesky leta,
až rosa v srieň sa premení,
v tmách poslúžia mi, posvietia.
Keď mráz mi zimu vyveští,
z hmiel našetrím si nehu,
až stíchnu listov šelesty,
za hrst' z nej hodím snehu.
Požičiam si od jesene,
s úmyslom dobrým, bez lesti,
semienka kvetov zotlené.
Zobutá z prítáže snehúl',
ich vrátim vesne na cesty.

Hviezdny sonet

Výmyslov množstvo o nich popísali,
dotknúť sa ich namojveru chceli,
ku hviezdám zástup poetov cielil,
netušiac, že ich prudká žiara spáli.

Na zemeguli pobyt sa im málil,
mysliac si, že vesmír ich je, celý –
ľahké perom vzduchoprázdnu čeliť!
Je človek v univerze červík malý.

Čo v kozme raz sa prihodilo, stalo,
to isté na Zemi deje sa v malom.
Kto hviezdnatým veršom ešte verí?

Aj ony spejú do čiernej diery.
Na modrej planéte toľko je bôľu,
obráťte, básnici, zrak od hviezd dolu.

Jana Witthedová

„Poezie mi dává radost, hodně mě také naučila. Zvláště tvorba, ale někdy i četba nutí zaostřit smysly, přemýšlet víc do hloubky, stimuluje i jazykově. Četba, ale zase i tvorba a s ní tu a tam spojené bádání, mě bere na cesty v čase i prostoru, nechává mě nahlédnout do nitra jiných lidí a sdílet úhel jejich pohledu, čímž mj. vyvíjí lepší porozumění životu i lidem.“

Nice

Šed' oblázků
ujíždí do
říticích se vln
v hloubce
vrací
mé podražené nohy
zavírám oči
a slyším moře
tříštit se
v nanosekundu ticha

New York

Město, co nikdy neutichne
letí na visuté terase zítřka
zářivě barví
póry zadlužené noci
pokradmu omývá
mokvající tepny selhání
tančí na sítnici obdivu
velkolepě přesouvá
hranice zábran

Podgora

Moře

tyrkysově zbarvilo
bílá pole plavek
třepilo se v nárazech
vlnilo kontury
bílých kaménků
neslo mě do dálky
tam kde
ze svahů
jako ulity strachu
vyplouvaly
a zase mizely
už přes padesát let
se rozpadající
v mlčení skryté
ruiny zemětřesení
a sledovaly
každé tempo
až zítra půjdu
olivovými sady
a lesy pinií
po kamenech
chudé půdy
Biokova
budu plná šrámů a opouštění

Irena Topinková

Poezie a hudba jsou pro mne ostrůvky naděje ve světě plném otřesů. Jsou s námi od počátku věků, stejně jako láska, stejně jako nenávist. Někdy moudrá, jindy pošetilá. Někdy přichází, když se zaposlouchá do ticha, jindy odchází, když svět trpí hluchotou. A jedné noci se mi zachtělo poezii nejen číst...

Nepřítel čas

Život utíká
jak jízda v rychlíku
když z okna hledíš
proti směru jízdy
V dáli mizí knihy nepřečtené
nenavštívené krajiny
Všechno je někdy poprvé
těch naposledy je čím dál víc
záchranná brzda se nekoná
jen snaha
dál už nepromarnit nic

Smutek lamp na Kampě

Bývaly zvyklé svítit milencům
kteří se ještě drživali za ruce
Teď svítí turistům
z luxusních restaurací
kam vzácně nahlédne
rodilý Malostráňák
jak Wolkerova tvář za sklem
Ještě že jez
nemůže šumět anglicky
a Vltava dál zpívá své písně
do opileckých snů bezdomovcům
spícím na lavičkách

Zahrada

Jsem zpustlá zahrada
snad trochu romanticky
jsem usychající strom
vadnoucí kytká
s řezavou touhou
ještě chvíli kvést
Se sněním nevystačím
Kde jsi zahradníku
s konví obdivu
Pospíchej
nebo zahynu

František Tylšar

„Poezie je hudba vyjádřená slovy a naopak. Jsem básník a muzikant, proto mi obě tyto formy krásna přinášejí klid, pohodu a pocit štěstí.“

J. S. Bach

Do přihrádek taktů vepsal celý svět.
Ligaturou pak všechna moře svázal.
Melodie tkal do nečitelných vět,
dvou klíčů a osmi tónů vazal.

Někdy dolce, jindy fortissimo.
Do píšťal z cínu horké fugy hnal.
Ve stínu kláves září mešní víno,
pít ho však může jenom jejich král.

Král, který svou duši do not dal
a tóny byl Bohu prostředník.
Život i smrt pak sdílel v osnovách...
Takhle hudbu komponoval, psal a hrál

jen jeden jediný, velký hudebník,
rytíř tónů – Johan Sebastian Bach.

Hudba vs. žena

Hudba je mocná jak žena
nebo je to obráceně?
Kdo psal partituru ženě
na bříško či na ramena,
ten doslova, do písmene
zažil hudby tónobraní.

Symfonie milování,
masáž váhavými tóny,
vykřičená amplióny,
tělo léčí, duši zraní,
polaská tě mezi trny...
Kompozice famózní

v kostech vášní ženy zní.
Chorál prachem hvězd se třpytí.
I bez sociálních sítí,
melodii slyšíš z ní.
Je jak příboj, vlnobití,
v hoři moří, tóny tvoří.

www.literatinawebu.webnode.cz

Poezie

Almanach 2021

Literárního klubu Petra Bezruče
Frýdek-Místek,
kolektivního člena Obce spisovatelů ČR

Vyšlo za finanční podpory
Statutárního města Frýdek-Místek,
Města Frýdlant n./Ostr.

Tisk: Kleinwächter holding s.r.o., 2021

www.tiskarnaklein.cz

ISBN:978-80-7537-148-5